

„DE BIJLE GELECHT AAN DEN WORTEL DER BOOMEN”

door

Dr. G. HOUTZAGERS.

Met groote belangstelling nam ik kennis van het artikeltje van den Heer C. R. van Vloten in het Decembernummer van dit tijdschrift inzake wegbepanting. Het sluit zich geheel aan bij mijn beroep op de boschbezitters, gedaan in het tijdschrift der Ned. Heide Mij. van December j.l. om allen thans mede te werken tot het leveren van meer hout uit onze Nederlandsche bosschen.

Inderdaad kan uit het kwade in dit opzicht veel goeds voorkomen, n.l. dat overal in den lande thans de bijl wordt gelegd aan den wortel der slechte en schade doende boomen. Dit niet „om ze uit te houwen” en daarna „in het vuur te werpen”, doch integendeel, om ze voor allerlei onmisbare doeleinden te bestemmen en gelijktijdig het overblijvende bosch op een hooger peil te brengen. Ook over het uitdunnen van bestaande lanen heb ik in dit artikel gesproken. Toch is het misschien gewenscht hier voor bepaalde gevallen tot eenige voorzichtigheid aan te manen, vooral ook omdat in het geciteerde artikel van den Heer van Vloten enkele aanhalingen uit het rapport „Wegbepanting” worden genoemd, waarmede schrijver niet geheel instemt. Deze aanhalingen hebben n.l. betrekking op *oude* wegbepantingen, welke men meestal onbescht in het open veld aantreft, volledig blootgesteld aan wind en zon. Hier wordt gemaand tot voorzichtigheid en ik geloof dat het van belang is, dit nog eens extra te onderstrepen. Het hangt natuurlijk veel af van leeftijd en houtsoort. Geschiedt de dunning op betrekkelijk jeugdigen leeftijd, wanneer de boomen nog een flink herstellingsvermogen hebben, dan is er alles voor te zeggen om wél te dunnen. Vooral als men zich daarbij houdt aan den door den Heer van Vloten genoemden regel dat niet starweg „om de andere” een boom wordt uitgedund, doch dat steeds de geschikte exemplaren op de passende plaats blijven staan. Het hindert niets, indien men — wanneer de boomvormen en omstandigheden zulks medebrengen — eens 2 of 3 exemplaren in het oude verband naast elkaar behoudt, omdat nu eenmaal niet de betere en slechtere boomen steeds om den ander staan.

Maar bij *oudere* lanen, op kale terreinen, wanneer deze bovendien sterk aan den wind zijn blootgesteld — bijv. in

het polderland — zij men dit opzicht toch zeer voorzichtig. Ik geloof, dat men in dat geval beter niet kan uitdunnen. Ook de houtsoort is hierbij van belang. Een eikenlaan kan men eerder dunnen dan een laan van oude beuken (zonnebrand) of populieren (stormschade).

Wat de 2e. opmerking over het inboeten van oude beplantingen met jong plantsoen betreft, zoo is deze in het rapport uitsluitend bedoeld als waarschuwing tegen dat *leelijke* en *oneconomische inboeten*. Ik ben volkomen met den Heer van Vloten eens, dat men dergelijke lanen niet moet laten staan, tot de laatste boomen zijn afgestorven. Verder dat het ook juist thans overweging verdient om in dergelijke gevallen nog eens extra na te gaan, of het niet beter is, in lanen, waarin sterfte begint op te treden, nu de geheele beplanting volledig op te ruimen.

Nederland kan met recht trotsch zijn op zijn mooie laanbeplantingen. Maar wij weten ook, dat er in dit opzicht hier te lande steeds veel sleur heeft bestaan en dat veel moois tusschen bestaande boschomlijstingen langs mooie vergezichten op heiden- en polderlandschappen enz. is *weggeplant*. Het is nu het juiste oogenblik om dit te corrigeeren.

Wij hebben het hout zoo hard noodig en de schoonheid van ons landschap wordt er door verhoogd!